

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

Melanie Milburne
Nagybetűs szerelem

Melanie Milburne
Szeretném, ha szeretnél

Kate Hardy
Olasz kávé

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melanie Milburne, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Scandal Unclaimed Love-Child* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Váry Alíz

© *Melanie Milburne, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Shock: One-Night Heir* (Harlequin, Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Váry Alíz

© *Kate Hardy, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Breakfast at Giovanni's* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Fürst Anna

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 45. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• ISBN 978-615-108-050-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Melanie Milburne
Nagybetűs szerelem

1. FEJEZET

Bronte éppen a nyújtógyakorlatait végezte a korlátnál, amikor nyílt a táncterem ajtaja. Azt hitte, menten elájul, amikor a mennyezetig érő tükörben megpillantotta a felé igyekvő férfit.

Lehetetlen! Csak a képzelete játszik vele! Hogy kerülne ide Luca Sabbatini? Korlátot szorító keze nyirkos lett. Pislogott párat, hátha elillan a látomás.

– Szia, Bronte!

Atyaúristen, tényleg ő az! Nagy levegőt vett, és a férfi felé fordult.

– Luca? Ha a délutáni tanfolyamra akarsz jelentkezni, már betelt.

A férfi tekintete végigsiklott Bronte formás alakján, s végül megállapodott az ajkán.

– Gyönyörű vagy, mint mindig – mondta mély hangon, amikor végül belenézett a szemébe.

Bronte kellemesen megborzongott a bársonyos hang hallatán. Luca pont úgy nézett ki, mint amikor utoljára találkoztak, legföljebb ha pár kilót fogyott, amitől még magasabbnak tűnt a maga százkilencven centijével. Hullámos fekete haja most is az álláig ért, markáns, napbarnított arcából a legtüzesebb fekete szempár nézett rá, amelyet valaha is látott. Olyan parányinak érezte magát a férfi mellett, mintha ő lenne a kis porcelán táncosnő a zenélődoboz tetején.

– Meglep, hogy idejöttél. Azt hittem, két évvel ezelőtt Londonban mindent megbeszéltünk.

A férfi sötét szeme megvillant.

– Üzleti ügyben vagyok itt. Gondoltam, megkereslek.

– Minek? – kérdezte fagyosan a lány. – Nosztalgizálni akarsz? Felejtsd el, Luca! Túl vagyok rajta. Öt perc múlva kezdődik az órák. Ha nem akarod pillanatokon belül húsz rózsaszín tüllszoknyás, csacsogó kislány gyűrűjében találni magad, akkor azt ajánlom, tűnj el! – mondta a férfi tükörképének, mert közben visszafordult a korlát felé.

– Miért tanítasz? Miért nem táncolsz? – kérdezte Luca, továbbra sem véve le róla a szemét.

Bronte idegesen megpördült a sarkán, s harciasan nézett fel rá.

– Mert végül nem tudtam elmenni a válogatásra.

– Sérülésed volt? – szaladt ráncba Luca homloka.

Ha egy törött szívet s egy terhességet sérülésnek lehet nevezni...

– Így is mondhatjuk – nyomott el egy keserű sóhajt a lány. – Jobbnak láttam, ha hazajövök Melbourne-be. Még a tanítás tűnt a legkielégítőbb megoldásnak.

Luca körbehordozta tekintetét az egykori üzemcsarnokon, amelyet Bronte és a társa, Rachel Brougham alakítottak át táncstúdióvá.

– Mennyiért bérled?

– Miért vagy rá kíváncsi?

– Az jutott eszembe, talán nem lenne rossz befektetés – vont a vállát a férfi. – Mindig is érdekelték a többcélúan hasznosítható épületek.

– Azt hittem, a szállodaiparban utazol, mint a családod.

– Megváltoztam, amióta utoljára találkoztunk – suhant át egy tétova mosoly a férfi arcán. – Másfajta üzletek érdekelnek. Az ipari ingatlanokat a legtöbben szolid befektetésnek tartják, nekem viszont az a tapasztalatom, hogy sokszorosan megtérülnek.

Bronte idegesen beharapta az ajkát. Teljesen felkavarta a férfi váratlan felbukkanása.

– Csakhogy a tulajdonos nem fogja eladni – jegyezte meg tettetett közönnyel.

– Már beszéltem vele.

– Valóban? – A lány hátán végigfutott a hideg.

Luca sejtelmesen elmosolyodott. Többek között ez a mosoly volt az oka, amely miatt annak idején első látásra beleszeretett a férfiba abban a kis londoni könyvesboltban.

– Tettem neki egyajánlatot – avatta be Luca a részletekbe. – Ezért is jöttem Ausztráliába. A *Sabbatini Hotel Corporation* folyamatosan terjeszkedik. A közeljövőben luxushoteleket szándékozunk építeni

Melbourne-ben, Sydney-ben és az Aranyparton. Talán már olvastál is a terveinkről.

Még szép! Bármennyire haragudott is a férjira, az elsőtől az utolsó betűig elolvasott minden tudósítást róla és a családjáról. Pár hónapja például az a hír járta, hogy Luca bátyja, Giorgio elvált a feleségétől, Mayától. Az öccse, Nicolo pedig nemrégiben óriási összeget nyert Las Vegasban pókeren. Lucáról viszont nem írtak semmit a lapok. Mintha eltűnt volna a világ szeme elől az elmúlt két évben.

– Nem olvastam – füllentette végül ajkbiggyesztve. – Talán meglep, de jobb dolgom is akadt, mint hogy utánad nyomozzak.

A tekintetük harciasan egymásra villant. Bronte igyekezett közömbösnek tűnni, de közben úgy érezte, a szíve menten kiugrik a helyéről. Eddig gondolni sem mert arra, mi lesz, ha egyszer mégis találkozik a férfival.

Két évvel ezelőtt, egy borús novemberi napon Luca minden előzmény és magyarázat nélkül szakított vele. Hiába próbálta később keresni, a férfi nem vette fel a telefont, s az e-mailjeit is válasz nélkül hagyta. Mára csak fájdalmas keserűség maradt utána a szívében, semmi egyéb.

– Mit keresel itt? Valójában mi hozott ide?

A férfi kemény vonásai egy pillanatra ellágyultak, finom ívű ajka magára vonzotta Bronte tekintetét. A lány még nagyon is jól emlékezett rá, milyen érzéki volt a csókja, milyen erős és perzselő az ölelése. Majd megszakadt a szíve, ahogy most mindez eszébe jutott.

– Mert látni akartalak – vallotta be kertelés nélkül Luca. – Hogy lássam, minden rendben veled.

– Már miért ne lenne rendben? – mosolyodott el gúnyosan a lány. – Sokkalta önzőbb vagy, mint hittem, ha azt gondoltad, hogy még mindig emészttem magam miattad. Csaknem két év telt el azóta! Huszonkét hónap és tizennégy nap, ha pontosak akarunk lenni.

– Van valakid? – kérdezte a férfi.

– Ha mindenáron tudni akarod, igen! – Bronte kis híján megmondta az igazat, de szerencsére győzött a büszkesége.

Luca arca rezzentelen maradt, ám a lány mégis észrevette rajta az idegességet.

– Remélem, a barátodnak nem lesz ellene kifogása, ha ma este elrabollak egy vacsora erejéig.

– Én nem megyek veled sehova! – vágta rá Bronte gondolkodás nélkül. – Se ma, se holnap, se semmikor.

A férfi közelebb lépett hozzá, s elkapta a lány karját, amikor látta, hogy hátrálni akar. Erős, napbarnított kézfeje különösen hatott Bronte finom, gyöngyházfényű bőrén. A legkellemetlenebb az volt, hogy az ujjhegye csak alig néhány milliméterre volt Bronte mellétől.

– Olyan sokat kérek? – kérdezte rekedten.

Bronte le akarta magáról rázni a kezét, mire Luca a másik karját is megfogta.

– Fejezd ezt be!

– Mit? – nézett a szemébe a férfi, s közben a hüvelykujjával finoman megcirógatta a lány csuklóját.

– Nagyon jól tudod, miről beszélek! – válaszolta Bronte, s nagyot nyelt izgalmában. – Valami miatt ide kellett jönnöd Ausztráliába, s hogy ne unatkozz, velem akarod elütni a szabadidődet.

– Amint látom, sokkal rosszabb véleménnyel vagy rólam, mint hittem – vegyült némi sajnálkozás a férfi sármos mosolyába. – Talán nem kárpótoltalak eléggé?

Jobban is, mint hiszed, gondolta keserűen a lány.

– Ha az opál fülbevalóra célzol, azt visszaküldtem...

– Kissé viseltes állapotban. Mégis hogy tudtad úgy ripityára törni? Átmentél rajta egy úthengerrel?

– Egy kalapács is megtette. És meg kell mondjam, kifejezetten kellemes érzés volt.

– Értelmetlenül tönkretettél egy csodálatos fekete opált – mormogta a foga között Luca. – Ha tudtam volna, hogy ilyen erős érzelmeket vált ki belőled, akkor gyémántot vettem volna, azt nehezebb felapritani.

– Valamit biztosan kitaláltam volna.

A férfi nem állhatta meg nevetés nélkül.

– Igen, *cara*, ebben nem kételkedem.

Bronte ismét érezte az ismerős remegést a gyomra tájékán. Vajon mitől van az, hogy képtelen

ellenállni ennek a pasasnak? Ez a néhány perc elég volt ahhoz, hogy felelevenedjen benne a sok-sok emlék, amely hozzá fűzte. Mintha Csipkerózsika-álomból ébredt volna a teste, minden porcikája szerelmes simogatásra vágyott.

Luca isteni szerető volt – és Bronte számára eddig az egyetlen. A nagybetűs szerelem. Milyen naiv volt, milyen reménytelenül romantikus, amikor annak idején úgy tervezte, hogy ő bizony megőrzi magát az igazinak! Semmi szín alatt nem akarta elkövetni az anyja hibáját, aki bedőlt az első jöttmentnek, s aztán rögtön terhes is maradt tőle. A fickó természetesen otthagya. Erre föl vele mi történt? A változatosság kedvéért ő egy milliárdosba szeretett bele, aki természetesen faképnél hagyta. Közben egyikük sem sejtette, hogy terhes maradt tőle. Miután Luca így elbánt vele, Bronte elhatározta, soha nem is fogja elárulni neki a titkát.

– Kérlek, menj el! – ismételte meg, de már sokkal sürgetőbben, mint az imént. – Pár perc, és itt vannak a tanítványaim.

– Találkozni akarok veled ma este – erősködött a férfi. – Nem mondhatasz nemet!

– Már miért ne tehetném? Nem tartozom neked semmivel, Luca Sabbatini! Nem vagyok köteles veled vacsorázni, de még csak szóba állni sem. Most pedig tűnj el, különben kénytelen leszek hívni a rendőrséget.

– Mennyi bérleti díjat is fizetsz? – kérdezte szenvtelen hangon a férfi.

Bronténak hirtelen szörnyű sejtése támadt.

– Nem áll szándékomban az orrodra kötni – motyogta.

– Tessék, itt elérhetsz – nyomott a kezébe a férfi egy névjegykártyát. – Nyolckor várlak a szállodában. Felírtam a címét a hátoldalra. A tetőtéri lakosztályt bérelem.

– Nekem aztán oly mindegy, úgysem megyek oda!

– Mielőtt elhamarkodnád a döntést, talán nem ártana felhívnod ennek a kócerájnak az előző tulajdonosát – vetette oda neki már az ajtóból a férfi.

– Mi az, hogy az előző tulajdonosát? Csak nem azt akarod mondani, hogy megvetted az épületet?

– Nyolckor várlak – ismételte meg Luca önelégült képpel, ahelyett hogy válaszolt volna a kérdésre.

– Máskülönben megtörténhet, hogy olyan magasra srófolom a bérleti díjat, amit már nem tudsz kifizetni.

– Zsarolni mersz? – Bronte ajka reszketett a dühtől. – Egy vacsora miatt?

– Egyébként nem fogadnád el a meghívásom, *tesore mio*, miközben a legszívesebben igent mondanál. Ezt az egész színjátékot csupán azért rendezed, mert még mindig dühös vagy rám.

– Látod, végre valami, amiben igazad van: iszonyúan dühös vagyok rád. Sőt mi több, gyűlöllek!

– Pedig az imént mintha azt mondtad volna, hogy már túltetted magad rajtam – pimaszkodott a férfi.

Bronte a legszívesebben lekevert volna neki egy pofont, de szerencsére sikerült megőriznie az önuralmát.

– Örökké gyűlölni foglak! – sziszegte a foga közt. – Elhajítottál, mint egy megunt játékszert. Annyi tisztesség sem volt benned, hogy a szemembe mondd: vége.

A férfi tekintete elsötétült.

– Azt hittem, így könnyebb lesz – mondta nem túl meggyőzően. – Tudod, nem szívesen bántok meg senkit. Hidd el, Bronte, mindkettőnknek sokkal nehezebb lett volna, ha személyesen mondom el.

– Még hogy nem akartál megbántani? Szívtelen szörnyeteg vagy, Luca Sabbatini! Bárcsak ne ismertelek volna sosem!

Ebben a pillanatban kinyílt a táncterem ajtaja.

– Bocs a késésért. Ez a csúcsforgalom... Ó, elnézést, nem tudtam, hogy vendéged van! – kapta a szája elé a kezét Luca láttán Rachel Brougham.

– Mr. Sabbatini épp menni készült – jelentette ki Bronte fagyosan.

– Valamelyik tanítványunk édesapja esetleg, Mr. Sabbatini? – Rachel kíváncsian méregette hol az egyiküket, hol a másikat.

– Nem – mosolyodott el a férfi. – Sajnos, nekem még nincs gyerekem.

Bronte képtelen volt a szemébe nézni. Titokban azért imádkozott, hogy Rachel nehozza szóba hozzá Ellát.

– Értem – csevegett tovább Rachel. – Akkor tehát Bronte ismerőse.

– Pontosan. Még Londonból ismerjük egymást. A nevem Luca Sabbatini – nyújtott kezét a férfi.

– Rachel Brougham – felelte Bronte üzlettársnője, és szívélyesen kezét rázott a jóképű idegennel.

– Most ugrik be, mintha pár hete olvastam volna magáról az újságban! A szállodaiparban tevékenykedik, igaz?

– Úgy van! – felelte magabiztos mosollyal a férfi. – Most is üzleti ügyben vagyok Melbourne-ben, s gondoltam, megragadom az alkalmat, hogy viszontlássam Brontét. Meghívtam vacsorára.

Mielőtt Bronte bármit mondhatott volna, Rachel máris lelkendezni kezdett:

– Hát ez remek! Tudja, alig lehet őt kimozdítani. Pont a minap próbáltam elmagyarázni neki, hogy a munka mellett néha a barátokra is muszáj időt szakítani. – Bronte pillantása vélhetőleg egy tehervonatot is lefékezett volna, nem úgy Rachelt. A lány kényelmesen felkönyökölt a fogadópultra, szemlátomást élvezte a csevegést. – Meddig marad Melbourne-ben, Mr. Sabbatini?

– Egy hónapig. Innen most kényelmesebben tudom végezni a munkám, ezenkívül itt laknak a közelben a rokonaim. Az időm egy részét Sydney-ben akarom tölteni, illetve az Aranyparton.

Bronte nem is tudta, hogy Lucának élnek errefelé rokonai. Éppenséggel nem lehetetlen, hiszen elég sok olasz lakik Melbourne-ben. Annak idején alig beszélgettek a családjukról, ami neki eleinte még talán tetszett is. Azt gondolta, Luca nem akar hencegni a gazdag rokonságával. A hat hónap alatt, amíg együtt voltak, alig pár szót ejtett a munkájáról, és a pénzét sem szórta, ahogy más multimilliomosok. Igaz, mindig jó éttermekbe vitte vacsorázni, de a drága búcsúajándékot leszámítva, legföljebb virággal lepte meg néha. Végül aztán a legdrágább kincsel ajándékozta meg, ha a tudta nélkül is...

– Biztosan jól fogja magát érezni nálunk, Mr. Sabbatini. Járt már itt korábban is? – folytatta a társalgást Rachel. – Amint hallom, kitűnően beszél angolul.

– Köszönöm – hajtotta meg magát a férfi. – Kamaszkoromban egy angol internátusba járatlak a szüleim, de a munkám miatt azóta is ide-oda ingázom Milánó és London között. Ausztráliában viszont most vagyok először. Igazából a fivérem volt felesége idevalósi.

Lassacskán szállingózni kezdtek a délutáni tanfolyam résztvevői. Kit az anyukája, kit a bébiszittere kísért, s valamennyiük arcára kiült a csodálat a megnyerő mosolyú, atlétatermetű férfi láttán.

– Ugye megbocsátasz? Ideje a tanítványaimmal foglalkoznom. – Bronte kilépett a pult mögül s indult is a lányok felé.

– Este találkozunk. Béreltem egy autót arra az időre, amíg itt vagyok. Ha gondolod, érted megyek, csak add meg a címed!

Bronte lelki szemei előtt megjelent a szerény kis hátsó épület az anyja háza mögött, ahol Ellával lakott. Mivel magyarázná a gyerekbútorokat és a rengeteg játékot, ha Lucának netán kedve támadna bejönni a házba?

– Nem kell, köszönöm. Megoldom.

A férfi ajka megrándult.

– Ezek szerint eljössz?

– Nem hiszem, hogy lenne más választásom, ha nem akarok csillagászati összeget fizetni a stúdióért. A kívánságod parancs...

– Neked fogalmad sincs az én kívánságaimról, *cara* – mondta csendesen a férfi, finoman végighúzva ujjbegyét a lány arcán.

Aztán sarkon fordult, és ruganyos léptekkel távozott.

– Persze hogy vigyázok Ellára, menj csak nyugodtan! – felelte készségesen Tina Bennett, amikor a lánya aznap este a segítségét kérte. – Rachel bátyjával találkoztok? Mondtad, hogy nem kifejezetten az eseted, de azért rendes fiatalember.

Bronte magához ölelte tizennégy hónapos kislányát, aki az esti fürdetés ott szunyókált az

ölében.

– Nem, nem David az. Egy régi ismerősöm, még Londonból.

Tina gyanakodva vonta fel a szemöldökét.

– Ne beszélj mellé, kérlek! Ő van itt? Ella apja?

Bronte gondterhelt arccal bólintott.

– Reméltem, hogy sosem kerül sor erre a találkozásra. Most viszont itt van...

– Ha nem akarsz vele találkozni, akkor ne találkozz! – Tina számára magától értetődő volt a megoldás. – Nem tud Elláról, s azok után, ahogy elbánt veled, nem tartozol neki semmivel.

Bronte felsóhajtott, s gyengéden végigsimított szendergő kislánya puha csigákban göndörödő hajacskáján.

– Tudod, anya, amikor szakítottunk, még fogalmam sem volt róla, hogy terhes vagyok. Ha hamarabb észreveszem, talán minden másképp alakult volna.

– Édesem, tényleg azt hiszed, hogy számított volna az az egy hét? Ő addigra már eldöntötte, mit akar. Ráadásul arra sem méltatott, hogy beszéljen veled. Mi más választásod lett volna? Talán meg kellett volna üzenned neki valakivel, hogy gyereket vársz tőle?

– Lehet, hogy tényleg ezt kellett volna tennem. Talán hajlandó lett volna még egyszer találkozni velem.

Tina kételkedve nézte egyetlen gyermekét.

– És? Gondolom, megpróbált volna rábeszélni, hogy vetesd el.

– Nem vetettem volna el, az egészen biztos. – Bronte már a gondolattól is elborzadt, s még szorosabban ölelte magához a kicsit. – Sosem hagynám, hogy bárki elvegye tőlem a gyermekem.

– Drágám, fiatal voltál, és fülig szerelmes – nézett rá gyengéden az anyja. – Sok lány követ el butaságot, amikor az imádott férfi kedvében akar járni.

Bronte elmélázva nézte az ölében szendergő aprócska csodát, legdrágább kincsét a világon. Az anyjának igaza lehet. Annak idején valószínűleg ő is bármire hajlandó lett volna, csak hogy megtartsa Lucát. De abortuszra akkor sem!

– Csak nem akarsz beszélni Elláról? – fürkészte a lánya arcát aggodalmasan Tina.

– Ma délután nem tudtam semmi másra gondolni, csak arra, mennyire gyűlölöm – mondta csendesen Bronte. – Egy nap azonban Ella majd megkérdezi tőlem, hol az apja. Mégis mit mondjak akkor neki?

– Ugyanazt, amit annak idején én mondtam neked: hogy a férfi, akit szeretted, s akiben vakon megbíztál, elhagyott. Lehet, hogy Luca Sabbatini a lányod vér szerinti apja, de biztos vagyok benne, hogy egy nap majd ráakadsz arra a férfira, aki igazán szeretni fog téged és Ellát is. Sokkal jobb apja lesz a lányodnak, mint Sabbatini lett volna!

– Azt hiszem, igazad van – suttogta Bronte, s karjában az alvó kislánnyal óvatosan felállt. – Egy belső hang mégis mindig azt súgja, hogy Lucának joga van tudni a gyerekéről.

– Hidd már el, hogy egy ilyen férfinak, mint ő, nem számít a gyerek! – legyintett megvetően az asszony. – Túlságosan sok felelősséggel jár. Azt javaslom, alaposan gondold végig mindent, mielőtt elhamarkodottan döntenél. Luca rettentően gazdag, messzire elér a keze. Még az is előfordulhat, hogy meg akarja bosszulni rajtad, amiért eddig eltitkoltad előle a lányát. Könnyen lehet, hogy pereskedésig fajul a vita, s akkor nem sok jóra számíthatsz. Akármelyik sztárügyvédet megszerezheti magának, nem lenne esélyed vele szemben. Manapság több joguk van az apáknak, mint régen. Ella ide-oda ingázhatna Európa és Ausztrália között, lehet, hogy hónapokig nem látnád. Sőt egyszer talán úgy döntene, hogy végleg a dúsgazdag apjánál marad.

Brontét már a gondolatra is rosszulért környékezte. A Sabbatini klánnal tényleg nem ajánlatos ujjat húzni. A sors iróniája, hogy valójában nem állt szándékában eltitkolni Luca elől Ellát. Annak dacára, hogy a férfi minden szálát elvágott köztük, ő számtalanszor próbálta elérni, hogy tudassa vele a hírt. Végso elkeseredésében még Milánóba is elutazott. Megkereste Luca villáját, ám a házvezetőnője nem eresztette be. Csupán annyit közölt vele, hogy a gazdája nincs otthon, az új barátnőjével elrepült az Egyesült Államokba.

Bronte akkor azt hitte, menten megnyílik alatta a föld. Hogy tehetne túl magát a férfi ilyen

gyorsan a szakításon? Éli világát, mintha mi sem történt volna. Lehet, hogy már régebb óta megvolt ez az új barátnő, akár már őelőtte is!

Elvégre sosem maradt ott nála éjszakára a férfi, és azt sem hagyta, hogy ő aludjon nála, sem a londoni luxuslakásban, sem a hotelszobákban. Kivétel nélkül minden alkalommal hazavitte, arra hivatkozva, hogy korán kelő típus és nem szeretné reggel zavarni. Hogy vehette be ezt az átlátszó mesét? Világos, hogy ő csak alkalmi szeretőnek kellett.

Most okosabb lesz! A lelke mélyén azt remélte, hogy aznap este egyszer s mindenkorra lezárhatja ezt a szálnalmas fejezetet az életében.

Bronte taxival ment be a városközpontba. Már csak az hiányzott volna, hogy Luca meglássa az autóját, az ütött-kopott, kőkorszaki járgányt, amelynek a hátsó ülésén ráadásul ott terpeszkedett a kekszmorzsákkal és gyümölcsléfoltokkal tarkított gyermekülés.

A ruhatárát mindig nagy gonddal válogatta össze. Igaz, hogy nem pompázott a gardrójában egyetlen egyedi tervezésű, méregdrága ruhaköltemény sem, de volt néhány kifejezetten csinos darabja, amelyben nőiesnek és elegánsnak érezhette magát.

A hatalmas luxusszálloda közvetlenül a Yarra folyó partján magasodott, s amikor a két libériába bújó inas szélesre tárta előtte a márvánnyal borított előcsarnok üvegajtóját, Bronte úgy érezte magát, mint valami filmsztár. Néhány bársonyszőnyeggel borított lépcsőfokon át lehetett eljutni a kristálycsillárok fényében fürdő, tükrökkel körbevett bárhoz, ahol a vendégek drága bőrfotelekben üldögéltek az egymástól diszkrét távolságban lévő asztalok mellett.

Egy pillanatra elállt Bronte lélegzete, amikor észrevette a férfit, aki ez alkalommal sötétszürke öltönyt viselt, keményített gallérú, fehér inggel és finom ezüstsálakkal átszőtt, bordó nyakkendővel. Hihetetlenül jól nézett ki, nem csoda, ha kivétel nélkül megfordultak utána a nők. Mintha még magasabbnak látta volna, mint délután a táncstúdióban, pedig most rajta is magas sarkú cipő volt.

Önkéntelenül kihúzta magát. Milyen szerencse, hogy kivételesen kellő gondot fordított a sminkjére. Tudta, hogy a sötét szemceruza kihangsúlyozza a szeme színét, s a mélyvörös rúzs a testhez simuló, fekete ruhával együtt érzékeny nőiessé varázsolja a megjelenését. Dús, gesztenyeszín haját lazán feltűzte a tarkóján, hiszen ez a frizura állt neki legjobban.

– Gyönyörű vagy, *cara!* – Luca meg sem próbálta titkolni, mennyire tetszik neki, ám Bronte mindössze egy udvarias mosollyal nyugtázta a bókot.

– Nos, akkor essünk túl rajta!

– Nem értem, miért vagy ingerült – jegyezte meg a férfi némi sértődöttséggel a hangjában. – Két régi barát eltölt egymással egy kellemes estét. Nem értem, mi rossz van ebben?

– Nem vagy a barátom, Luca. – Bronte görcsösen magához szorította a táskáját. – Csak egy ostoba tévedés, amelyet szeretnék végre elfelejteni.

– Te egyáltalán nem vagy hibás! Nem miattad szakítottunk. Igazából nekem voltak gondjaim...

A lány meglepődött. Vajon ez most bocsánatkérés volt? Vagy megint csak szórakozik vele? Hisz ki tudja, mit akar tőle...

– Szóval elismered, hogy szívtelen szörnyeteg módjára viselkedtél? – kérdezte, ám Luca arca kifürkészhetetlen maradt.

– Sok mindent sajnálok. Tudom, hogy nem változtathatjuk meg a múltat, de mégis szeretném valahogy jóvátenni, amit elkövettem ellened. Igazából sosem adtam neked megfelelő magyarázatot.

– Mégis hogy gondolod jóvátenni? Zsarolással? Bökd ki végre, amit akarsz, aztán hagyj békén!

Luca körülnézett, majd megfogta Bronte könyökét.

– Ha itt beszélgetünk, mindenki szeme láttára, holnap már tele lesznek velünk az újságok.

– Azt hittem, már megszoktad a nyilvánosságot – jegyezte meg már a liftben állva Bronte, s közben átsuhant az agyán, hogy az óta a borzalmas este óta, amikor Rachel frissen elvált, búskomor bátyjával találkozott, nem volt kettesben férfival.

– Sosem fogom megszokni – fordult felé a férfi. – El tudod képzelni, milyen az, ha az életed

minden egyes pillanatát meglesik? Egy kávé nem tudok meginni anélkül, hogy ne bukkanjon fel két perc múlva legalább egy lesifotós. Az idegeimre mennek.

– A népszerűség átka – vont a vállát a lány. – Az átlagember kíváncsi rá, hogyan élnek a milliomosok, te pedig vesztedre dúsgazdag családba születtél.

– Talán téged is elkápráztat a gazdagok élete, *cara*?

– A legkevésbé sem – vetette fel a fejét önérzetesen a lány.

A lakosztály ajtaja előtt megálltak, s Luca becsúsztatta az ajtónyitó kártyát a leolvasóba.

– Akkor nem valószínű, hogy sokat tudsz az elmúlt két évről – jegyezte meg, s betessékelte a hallba a lányt.

– Rólad nem sokat írtak, inkább csak a testvéreidről. A szakításunkat követő évben mintha felszívódtál volna.

Luca becsukta az ajtót, s egy ideig némán fürkészte Bronte arcát.

– Mert ezt is akartam – szólalt meg végül, s elindult a szomszédos szoba felé. – Iszol valamit?

A lány az iménti különös megjegyzésén gondolkodott. Mintha megbánást hallott volna ki a férfi hangjából, s titokban azt remélte, hogy ehhez neki is köze van.

De hát mit bánt volna meg? Luca bolondul a nőkért, és azok is érte. Ő maga legfeljebb az ártatlanságával és hiszékenységével tűnt ki a többi közül. Talán most megint valami ilyesmire vágyik a férfi.

– Bronte? – mutatott felé a férfi egy üveg francia pezsgőt.

– Igen, köszönöm – felelte a lány sietve, s kicsit restellte magát, hogy így elkalandoztak a gondolatai.

– Mire igyunk? – kérdezte Luca, miközben átnyújtotta neki a habzó itallal teli karcsú poharat.

– A jövőre! – vágta rá Bronte, s egy pillanatra hozzáértette a férfi poharához a magáét.

– Ezek szerint komolyak a szándékai a barátodnak?

Bronte a legszívesebben azt felelte volna, hogy igen. Érezte, hogy egyre nehezebben tud ellenállni a férfi vonzerejének. Utálnia kellene, ám helyett érzéki képek kavarnak a fejében...

Megköszöri a torkát, és ivott még egy korty pezsgőt.

– Elég sokáig gondolkozol a válaszon – jegyezte meg Luca. – Ez azt jelenti, hogy nem is olyan komoly köztetek a dolog. Ha valakiért annyira odalennél, akkor gondolkodás nélkül rávágta volna, hogy igen.

Az időnyerés végett Bronte ivott még egy kortyot, majd végre megszólalt:

– Ezek után nem hiszem, hogy különösebben érdekelne, én mit gondolok.

Leültek a bőrfotelekbe, s Luca úgy döntött, nem kerülgeti tovább a forró kását.

– Nem csak egy estére akartam találkozni veled, Bronte. Vissza akarlak kapni.

A lány keze megremegett, nem sok híja volt, hogy kilöttyenjen a pezsgő.

– Én már... én nem... ez lehetetlen.

Luca fölállt, és átült mellé. Elvette tőle a poharat, és a tenyerébe fogta a kezét.

– Komolyan gondolom, *cara*. Nem tudlak elfelejteni.

Bronte hirtelen elrántotta a kezét, és talpra ugrott.

– Nem vagyok a játékszered! Be akartad fejezni, hát befejezted. Most meg idejössz két év után, és ezt merészeled mondani?

A férfi is felállt, és idegesen a hajába túrt.

– Két évvel ezelőtt még nem voltam érett a kapcsolatunkra. Nem a megfelelő időben találkoztunk, ez volt a baj. Bárcsak egy évvel később ismertelek volna meg! Vagy legalább fél évvel! Akkor most minden másképp lenne.

Luca nem számított rá, hogy ennyire eltávolodott tőle a lány. Rosszabbul állt a szénája, mint hitte, de kész harcolni a boldogságáért. Akár tisztességtelen eszközökkel is. A zsarolás csak az első a sorban.

– Mégis mitől változott meg a véleményed? – kérdezte gúnyosan Bronte.

Elmondja neki? Luca még mindig nem tudta eldönteni. Annak idején még az anyjának sem árulta el, sem a fivéreinek, hogy miért megy Amerikába. Nem akart nekik feleslegesen aggodalmat

okozni. Hiszen előfordulhatott volna, hogy nyomorékként tér haza, vagy akár meg is halhatott volna. Látta, hogy életerős apjából annak idején, a frontális ütközés után, hogyan lett emberi roncs, mennyi szenvedésen ment keresztül, míg aztán meghalt. Ez a tapasztalat elég volt ahhoz, hogy ne avassa be a családját a titkába.

Bár mostanra már túljutott a krízisen, még mindig nehezebb esett beszélni róla. El akarta felejteni azokat a borzalmas heteket, s a szégyent, hogy a teste cserben hagyta.

Ha most elmondja Bronténak, megtörténhet, hogy a lány egyszer ellene fordítja a vallomását. Inkább nem kockáztatja meg. Jobb, ha Bronte sem tud semmit, egyedül így van esélyük tiszta lappal újakezdeni.

– Eljutottam arra a pontra, amikor állandóságot szeretnék az életemben – kezdett bele tétován.
– A kettőnk kapcsolata csodálatos volt. Azt is mondhatnám, életem egyik legcsodálatosabb időszak.

– Lehetséges, hogy összekevered valamelyik másikkal – villant meg gúnyosan a lány szeme.

– Nem csaptalak be, *cara*. Annak idején te voltál nekem az egyetlen.

– De igenis becsaptál! Szó nélkül elhagytál.

– Nem akartam fájdalmat okozni. Mindenért vállalom a felelősséget.

Bronte majd felnyársalta a tekintetével.

– Hát jó. Mit akarsz? Tán csak nem feleségül venni? – sziszegte gyűlölködve.

– Egyelőre nem tervezek hosszú távra. Csak arra gondoltam, mivel úgylis itt van dolgom, kipróbálhatnánk, működik-e még a dolog kettőnk közt.

– Tessék?! Te tényleg azt hiszed, hogy mindent el lehet felejteni? Azt akarod, hogy újra összeálljak veled? Pont veled?

Ez az utolsó néhány szó Luca elevenébe talált. Bármennyire igyekezett türtőztetni magát, elragadta a vérmérséklete.

– Bizony hogy velem! Mivel pillanatnyilag nincs más választásod, érted?

– Ezt nem teheted... – suttogta vértelen ajakkal a lány.

– Azt akarom, hogy a szeretőm legyél! – kiáltotta a férfi. – Ha nem vagy rá hajlandó, akkor nincs miről beszélnünk. Ez esetben egy heted van rá, hogy kipakolj a stúdióból, utána ugyanis az egekbe fog szökni a díja.

– Nem gondolod komolyan... Nem kívánhatod, hogy... – hebegte a lány.

– A döntés a te kezében van – lépett oda hozzá a férfi, s ujjával végigsimított meztelen karján.